

DOKTORKA BEZ PLÁŠŤA 2

Tlač, Forbes (SK), 8. 1. 2026

DOKTORKA BEZ PLÁŠŤA

8. 1. 2026, Zdroj: **Forbes (SK)**, Strán: 84, 85, 86, 87, 88, Vydavateľ: **Barecz & Conrad Media s.r.o.**, Autor: **Martina Jurinová**, Sentiment: **Pozitívny**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, UPJŠ, Univerzita Pavla Jozefa Šafárika**
Dosah: 49 000 GRP; 1,09 OTS; 0,01 AVE; 24000 EUR

DOKTORKA BEZ PLÁŠŤA

Rubrika: VZDELAVANIE PAULÍNA SLEPČÍKOVÁ

RODIČIA Z NEJ CHCELI MAŤ LEKÁRKU, JEJ VŠAK UČAROVALA CHÉMIA. LEN MALÁ ČASŤ RÓMOV NA SLOVENSKU MÁ VYSOKOŠKOLSKÝ TITUL, ONA OBHÁJILA DOKTORÁT. A POPRI TOM VŠETKOM SA POČAS VYSOKEJ ŠKOLY STARALA O MALÉHO SYNA. KEĎ SI NABUDÚCE POVZDYCHNETE, AKÝ JE ŽIVOT ŤAŽKÝ, SPOMEŇTE SI NA PAULÍNU SLEPČÍKOVÚ.

Dnes už vyštudovaná chemička sa narodila v Gelnici a vyrastala v Košiciach ako najstaršia z troch detí v rómskej rodine.

Keď už hovoríme o životných skúškach, Paulína ich zažila naozaj dosť. Na konci prvého semestra na vysokej škole zistila, že je tehotná, a na krátku chvíľu sa jej zrútil svet. Nikdy si však nepripustila, že by sa dieťaťa vzdala, alebo že by mala odísť zo školy. Malého Jakuba priviedla na svet deň pred začiatkom druhého ročníka na vysokej škole. A o týždeň neskôr už opäť sedela na prednáškach.

Život bol už vtedy dosť komplikovaný – zvládať školu aj starostlivosť o bábätko aj s pomocou manžela, ktorý pracoval na zmeny, bolo náročné. Vtedy prišla ďalšia rana. Manžel ju po roku opustil a Paulína zostala bývať s malým synom v detskej izbe v byte svojich rodičov. Vzdať sa však neplánovala.

A nestačil jej ani magisterský titul. Po tom, ako obhájila PhD., sa zamestnala ako vedeckovýskumná pracovníčka v spoločnosti Safta Photonics, kde sa podieľa na vývoji senzorických zlatých čipov na detekciu organických molekúl, pesticídov, vírusov či mikroplastov. Dnes pracuje pre významnú švajčiarsku spoločnosť v oblasti testovania rôznych spotrebiteľských produktov na prítomnosť chemických látok. V roku 2023 získala ocenenie Roma Spirit v kategórii Osobnosť roka. „Ako malá som si hovorila: ja budem robiť chémiu, budem chodiť v bielom plášti. Plášť teraz síce nenosím, ale mám prácu, ktorú som si vysnívala.“

NAMIESTO ŠTÚDIA PRÁCA

Obaja rodičia Paulíny Slepčíkovej pochádzajú z Mníška nad Hnilcom. Aj keď sa dobre učili, ani jeden z nich nemal šancu študovať na vysokej škole. Hneď ako to bolo možné, išli pracovať. Otec pracoval v košických železiarňach a mama ako šička v obuvníckej firme. „Obidvaja boli veľmi dobrí žiaci, ale napríklad mama už od šestnástich musela ísť pracovať, lebo bolo treba zarábať peniaze.“ Možno práve preto si jej rodičia neskôr povedali, že svojim deťom možnosť študovať určite poskytnú.

Po šiestich týždňoch od Paulíninho narodenia sa mladá rodina presťahovala do Košíc. Okrem Paulíny sa im postupne narodili aj dve ďalšie deti – o tri roky mladší brat a o päť rokov mladšia sestra. „Obidvaja sú podľa mňa tiež veľmi úspešní. Brat je klavirista, študoval na Akadémii umení v Banskej Bystrici, a sestra, učiteľka v materskej škole, vyštudovala pedagogiku na vysokej škole v Prešove,“ hovorí Paulína.

„Naši rodičia chápali, aké dôležité je vzdelanie, a povzbudzovali nás v tom, aby sme študovali. A myslím si, že aj oni sú spokojní s tým, čo sme dosiahli.“

CHÉMIA ALEBO MEDICÍNA

Keď sa Paulína vo štvrtom ročníku na gymnáziu mala rozhodnúť, kam pôjde na vysokú školu, prihlášku si podala na medicínu aj na chémiu na Prírodovedeckej fakulte **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**.

„Vždy som mala rada chémiu, na strednej škole som chodila po rôznych olympiádach, nielen chemických, ale aj fyzikálnych. Ale mala som rada aj biológiu, a tak mi otec povedal: ‚Pôjdeš na medicínu.‘ Začala som cez víkendy chodiť na doučovanie – prípravu na skúšky na medicínu. Keď sa niektorí ľudia v sobotu ráno vracali domov z diskotéky, ja som išla na doučovanie,“ spomína.

Prijímačky úspešne spravila, ale do prvého ročníka napokon nenastúpila. Medicína jednoducho nebola jej vytúžená profesia. „Niečo mi hovorilo, že to nie je práca pre mňa, myslím si, že byť lekárom je obrovská zodpovednosť, a ja som vtedy cítila, že by som ju neunesla.“

Nastúpila teda na prírodovedeckú fakultu na štúdium chémie ako vedeckého odboru. Chémia ju očarila už na základnej škole a neskôr, počas gymnázia, sa jej potvrdilo, že toto je to, čo chce robiť. „Mala som naozaj výbornú učiteľku. Aj ona ma inšpirovala k tomu, že som v štúdiu chémie chcela pokračovať na vysokej škole.“

RANA ZA RANOU

Nastúpila na vysokú školu a tešila sa z toho, že študuje presne to, čo si vysnívala. Potom však prišiel zvrat. „Dodnes si presne pamätám, kedy som to zistila. Bolo 13. januára a ja som sa pripravovala na skúšky. Prvé dni som bola v takom šoku, že som nedokázala ani rozprávať. Som veriaci a nikdy som si ani len nepripustila, že by som to dieťa nechcela.“

Ako dodáva, to, čo vyzeralo ako rana osudu, napokon vzala ako požehnanie. Nevedela však, čo bude ďalej, ako to budú s manželom, ktorý pracoval na 12-hodinové zmeny, vôbec stíhať. Náročné to naozaj bolo. Paulína si však ani na moment nepripustila, že by mala z vysokej školy odísť. „Študovala som ďalej aj s bruškom. Urobila som skúšky. Akurát jeden predmet som si preniesla do druhého ročníka – boli to labáky, kde sa pracovalo s chemikáliami, a to som ako tehotná nemohla,“ spomína na vysokoškolské časy.

Syn Jakub sa im narodil v septembri, na začiatku druhého ročníka vysokej školy. Deň po jeho narodení sa začínal semester. Paulína si vybavila jeden týždeň odklad, pretože musela zostať so synčekom pár dní v pôrodnici, ale inak bola odhodlaná pokračovať v štúdiu.

„Bolo to nesmierne náročné. Teraz sa už na tom dokážem aj zasmiať, ale vtedy som sa nesmiala. Zladiť to všetko bolo poriadne ťažké. Obidvaja moji rodičia chodili do práce, manžel tiež. V robote mal dvanásťky, denné aj nočné. Aby sme to poskladali, bola to fuška. On prišiel ráno z nočnej a ja som utekala do školy, on zostal s bábätkom. Keď som sa vrátila, manžel si išiel pospať a potom znova do roboty.“

Po roku však Paulína so synom zrazu zostala sama. Manžel od nich jedného dňa odišiel, o detailoch Paulína hovoriť nechce. „Je to ťažká téma, nechcem to rozoberať.“

Zvládať starostlivosť o syna a vysokoškolské štúdium bolo zrazu ešte o niečo náročnejšie. Synčeka však dala do jaslí, a aj keď s veľkou námahou, nejako to predsa len išlo. „Syn bol veľmi často chorý, ja som chodila do školy, musela som sa veľa učiť, bolo to veľmi ťažké obdobie. Ja s malým bábätkom, bez muža, bez peňazí... Ale povedala som si, že chcem dokončiť tú školu, už aj kvôli synovi. Musím zabojskovať a nejako to dokážem.“

KEĎ ČERVENÝ DIPLOM NESTAČÍ

Doštudovať vysokú školu skutočne zvládla. A ešte ako! V roku 2015 promovala s červeným diplomom v odbore organická chémia. V roku 2016 nastúpila na doktorandské štúdium na Katedre organickej chémie **UPJŠ** v Košiciach, v roku 2018 získala titul RNDr. a v auguste 2020 obhájila titul PhD.

Hneď potom nastúpila do spoločnosti Saftra Photonics, kde sa ako vedeckovýskumná pracovníčka podieľala na vývoji. Od roku 2023 pracuje v košickej kancelárii švajčiarskej spoločnosti Bluesign. Paulína sa tam venuje napríklad aj navrhovaniu testov pre rôzne spoločnosti s cieľom minimalizovať škodlivé látky v ich produktoch od začiatku výrobného procesu.

Má ešte nejaké nenaplnené ciele alebo niečo iné, čo by v živote chcela dosiahnuť? „Splnil sa mi detský sen byť tá chemička v bielom plášti. Aj keď je pravda, že ten biely plášť teraz v práci nenosím. (smiech) Nerobím si však žiadne veľké plány. Viem, že život prináša všeličo, tak ako sa to stalo aj mne. Ja chcem byť len dobrým vzorom pre svojho syna a dobre robiť svoju prácu, ktorá ma veľmi baví.“

„Syn má už 14 rokov a hrá na klavíri. Rád by študoval na konzervatóriu. Ja ho nechcem odhovárať ani mu hovoriť, čo má v živote robiť. Chcem, aby robil to, čo ho baví. Len nech to robí poriadne. Lebo to je dôležité. Ráno vstať a tešiť sa do práce,“ uzatvára Paulína.

V laboratóriu ako doma

„Mala som naozaj výbornú učiteľku. Aj ona ma inšpirovala k tomu, že som v štúdiu chémie chcela pokračovať na vysokej škole,“ hovorí Paulína Slepčíková.

FOTO: ARCHÍV PS

Kto je

PAULÍNA SLEPČÍKOVÁ

Vyrastala v Košiciach ako najstaršia z troch detí. Ako jedna z mála Rómov na Slovensku vyštudovala organickú chémiu s červeným diplomom, neskôr získala aj titul doktorky prírodných vied RNDr. na Prírodovedeckej fakulte **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach** a následne obhájila aj PhD. Paulína Slepčíková je zároveň laureátka ocenenia Roma Spirit za rok 2023 v kategórii Osobnosť roka, nominovaná bola za inšpiratívny osobný príbeh.

Autor: MARTINA JURINOVÁ FOTO: MAREK MUCHA